

Уочи одржавања Минхенске безбедносне конференције, која ће бити одржана 14. фебруара, објављен је извештај „Минхенски извештај о безбедности 2020 — нестанак Запада“ у којем је Русији посвећен посебан део, али је централна тема заправо Запад, тачније његово нестајање и — ко је крив за то.

Суштина проблема је садржана у самом називу извештаја „Нестанак Запада“ (Westlessness), који је први такав документ директно посвећен невољно прихваћеној стварности од стране европско-америчких стручњака, оцењује Виктор Мараховски у ауторском чланку за РИА Новости.

Он тврди да свет све више потискује Запад и безобразно живи без њега, а што је још горе, сам Запад такође „постаје све мање западним“. Све то је веома лоше, јер доводи до нестабилности, непредвидљивости, одступања од демократских вредности и безброј других несрећа.

Ко то помаже Путину да „распарча“ Запад

Аутори извештаја, у ствари, оплакују свет, који је остао без добронамерног бомбардовања Запада, те наводе примере заједничког деловања сиријских и руских снага у Сирији, па затим скорашње прве заједничке морнаричке вежбе Русије, Кине и Ирана у Индијском океану и Оманском заливу. Истовремено наводе и да Турска и Русија делују све одлучније у Либији, док нестабилност у тој земљи све више утиче на Европу.

Што се тиче Русије, овде извештај прати концепцију која је настала у колективном уму западне стручне заједнице у последњих пет година и која је заснована на безнађу.

Са једне стране, наводи Мухаровски, разлог томе је што је Запад био убеђен да је Русија слаба, безначајна и растрзана санкцијама и да је питање времена када ће се распасти. Са друге, сви су видели да разорена Русија упорно дише, па да се чак и развија, да се не распада и да не клизи у хаос, већ се залаже за заштиту држава које су предвиђене за ликвидацију и — успева у томе.

Због свега наведеног, био је потребан хитан компромис како би концепција колико-толико одговарала реалности.

Пад и успон Русије

Као резултат тога појавило се ново виђење Русије, па се током 2018. године она описује као веома слаба земља са много ужасних проблема, од којих је сваки може докрајчити. Ипак, на челу те веома слабе Русије стоји врло успешан тактичар Владимир Путин (а никад стратег у тим редовним извештајима), ком повремено полази за руком да оствари „краткорочне успехе“ и „ефемерни ефекат“, стварајући тако Потемкинову фасаду победе.

Тако је и током 2019. године, играјући са slabим картама, Русија однела неколико дипломатских победа. Без обзира на одсуство промена у спољној политици Кремља, Русија је поново примљена у Парламентарну скупштину Савета Европе, а Турска је као

чланица НАТО-а купила руски противракетни систем С-400, док је Москва потврдила да је утицајна сила на Блиском истоку. Као најважнији моменат се издваја позив француског председника Емануела Макрона да Европа поново размотри своје односе са Русијом.

Међутим, поред читавог списка победа Русије, у извештају се наводе и њене слабости, међу којима се помињу највеће демонстрације против Путина које су у последњих осам година одржане у Москви (организоване 2019. године), затим пораст процента младих који размишља о одласку из државе, као и пад поверења омладине у председника Путина (које износи свега 55 одсто, како се наводи), али и неравноправно партнерство Русије и Кине због јачања кинеског утицаја на Далеком истоку.

Када је реч о 2020. години, на прагу пролећа у Русији је дошло до смене Владе, у току је спровођење великих националних пројеката, а у припреми су и измене Устава. На основу свега поменутог, може се рећи да се оно најзанимљивије у овом минхенском извештају — не односи на Русију.

Узроци нестанка Запада

Најинтересантнији део извештаја су узроци тог „нестанка Запада“, на који се жале аутори документа, наводи Мараховски.

Реч је о разумевању поделе Запада на две фракције, које су непомирљиве. За једну којој припадају „десничарски хришћански популисти“ Запад представља скуп религиозних, културних и националних традиција, који уништавају свакојаки странци, припадници других вера и носиоци принципијелно другачијих културних матрица на којима се богата либерална елита.

За другу, „либералну“ фракцију, Запад је оличење свега што је привржено принципима либералне демократије и управо га урушавају десничарски популисти, којима је циљ да га претворе у дивљи, нелиберални, ксенофобни и религиозно-мрачни спољни свет.

Мараховски наводи и да томе свему „Путинова Русија“, наравно, доприноси на све могуће начине, али да исто тако ништа не би могла да постигне без саучесника унутар самог Запада.

Важно је истаћи да су обе стране безусловно у праву, јер Запад почива и на хришћанским принципима, и на принципима либералне идеологије.

„Данас смо сведоци сукобљавања ове две органске саставне целине Запада, које се међусобно искључују, јер либерализам заступа индивидуу која се бори против религије, традиције, па чак и најосновније демократије у којој преовладава воља већине. Традиција и демократија су пак, са друге стране, упорне у покушајима да угуше либерализам, који мањинама омогућава политичке привилегије“, оцењује Мараховски.

Оно што је овде за чуђење јесте то што супротстављени табори никако нису у стању да се загледају у своје противнике и признају: „Запад, то смо сви ми“. Напротив, све се јаче устремљују један на другог, иако их то, очигледно, слаби.

На крају се само може пожелети успех обема странама, јер, како год чудно звучало, свет без Запада је далеко мање кривије и много безбедније место од оног у којем је Запад активно присуствовао и деловао, закључује аутор чланка.

(Спутњик)